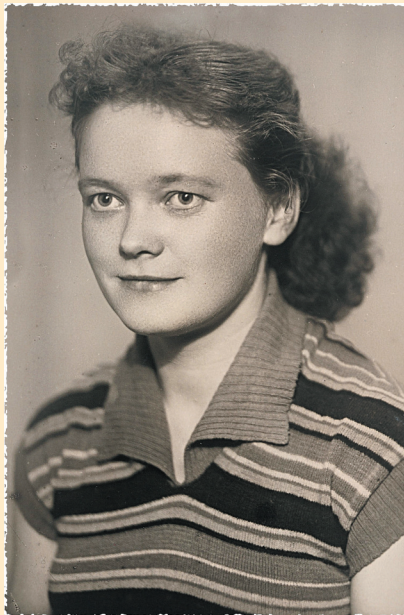

Viola Heistonen

Elämäni Koulut Osa 3

Opiskelu
Korkeakoulussa

ELÄMÄNI KOULUT

VIOLA HEISTONEN

Elämäni Roulut

Osa 3

OPISKELU ARKANGELIN
VALTIOLLISESSA
PEDAGOGISESSA
KORKEAKOULUSSA
1955 – 1959

Arkangelin ammattiopiston päättämisen
jälkeen anoin vapautta siihen, etten
menisikään minulle määrättyyn paikkaan
töihin vaan saisin luvan lähteä opiskelemaan
Arkangelin pedagogiseen korkeakouluun,
koska olin kiinnostunut liikunnasta ja halusin
kouluttautua liikunnanopettajaksi. Lupa piti
hakea Moskovasta asti.

Lupa tuli ja haaveeni toteutui!

Tässä Elämäni Koulut -sarjan kolmannessa
osassa kerron opiskelusta
Arkangelissa M. V. Lomonosoville nimetyssä
Valtiollisessa Pedagogisessa Korkeakoulussa
vuosina 1955 – 1959.

ISBN 978-952-80-3580-0

© 2020 Heistonen, Viola.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Kansikuva Heistosen suvun arkistosta.

Pedagoginen Korkeakoulu.

Neljä Aitoa Inkeriläistyttyä

*Kuvassa oikealta vasemmalle Olga Hokkanen, Irja Järveläinen,
Olga Rämönen ja vasemmalla Viola Jakonen / Heistonen,*

– tämän kirjan kirjoittaja. –

Opiskeluni Arkangelin Kooperativnyssa Teknikumissa (1952 – 1955) on päättynyt. Niin loppui myös kolmen muun Inkerin suomalaisen tytön, kahden Olgan ja yhden Irjan, opiskelu. Kaikki me neljä kävimme Kooperativnyi Teknikumin läpi yhdessä. Kaikki olimme saaneet myyjän, kirjanpitäjän ja tavarovedin, tavaroiden laadun ja hinnoittelun tarkastajan, pätevyyden. Muut olivat saaneet työpaikan Leningradin alueella, mutta minun työpaikkani oli määrätty Arkangeliin.

Valmis Työhön ja Maanpuolustukseen

Olin vasta valmistunut ammattiopistolta ja luonteeltani arka, mutta olihan rinnassani GTO merkki: Gotov k Trudu i Oborone. Se tar-

*koittaa **Valmis Työhön ja Maanpuolustukseen**. Nyt piti astua rohkeasti korkeakoulun kynnyksen yli. – Ja niin minä astuin! –*

ГТО СССР: Valmis Työhön ja Neuvostoliiton puolustamiseen.
Готов к Труду и Обороне СССР.

GTO oli valtiollinen ohjelma, johon kuuluivat Neuvostoliiton kansalaiset kymmenen ikäisestä kuudenkymmenen vuoden ikään asti. Ohjelmaan kuului niin fyysisiä suorituksia kuin myös sotilaallisia taitoja. Jokaiselle ikäluokalle oli omat normit.

1950-luvun alussa koululaisena harjoittelimme liikunnan opettajan johdolla erilaisia fyysisiä liikuntalajeja ja myös maanpuolustukseen liittyviä sotilaallisia taitoja. Esimerkiksi vaikkapa ampuamista ja ampuma-aseen purkamista ja kokoamista, kaasunaamarin kantoa olkapäällä ja sen käyttövalmiusharjoittelua, morse-koodin osaamista ja harjoituskranaatin heittämistä.

Sitten piti läpäistä koe. Ne, jotka läpäisivät kokeet, saivat ГТО-tunnuksen. Ohjelma oli olemassa Neuvostoliiton hajoamiseen eli vuoteen 1991 asti.

Arkangelin Korkeakoulun Historiaa. Niinä vuosina, kun opiskelin pedagogisessa korkeakoulussa Arkangelissa siellä oli kaikkiaan kolme korkeakoulua. Ne oli perustettu samoihin aikoihin. Arkangelin Valtiollinen Pedagogisen korkeakoulun instituutti vuonna 1931, samana vuonna Arkangelin Valtiollinen lääketieteellinen instituutti ja pari vuotta aiemmin, 1929, Arkangelin metsätalouden korkeakoulu.

Lopulta vuonna 2011 nämä kolme korkeakoulua ovat lopettaneet itsenäisen toimintansa ja liittyneet Pohjolan Arktiseen Yliopistoon.

Haaveilua

Minä kuitenkin haaveilin pääseväni opiskelemaan Arkangelin pedagogiseen korkeakouluun liikunnan, urheilun, anatomia ja fysio-

logian osastolle. Sääntöjen mukaan minun olisi ensin pitänyt työskennellä kolme vuotta kauppa-alalla ja vasta sen jälkeen olisi ollut mahdollisuus hakea uutta ammattia, joten heti tekniikumista valmistumiseni jälkeen keväällä 1955 olin anonut vapautusta työvelvollisuudesta. Säännöt olivat tiukat ja sen takia lupa piti hakea Moskovasta asti.

Yllätyksekseni ja ilokseni lupa tuli ja pääsykokeiden jälkeen minut hyväksyttiin opiskelijaksi Arkangelissa olevan ja M. V. Lomonosoville nimetyn Valtiollisen Pedagogisen Korkeakoulun Instituutin ensimmäiselle vuosikurssille

– liikunnan, fysiologian ja anatomian osastolle. –

Burevestnik. Näitten kolmen korkeakoulun opiskelijoitten kesken oli paljon yhteisiä tapahtumia ja tietenkin eniten muistan kilpailuja, koska korkeakoulujen opiskelijat kuuluivat kaikki samaan Burevestnik-urheiluseuraan. Monesti Pedagoginen korkeakoulu voitti urheilussa, koska meillä oli liikunnan ja voi sanoa urheiluosasto, koska jokaisella liikunnan osaston opiskelijalla oli oma urheilulaji, jota sai harrastaa kaikkien oppituntien lisäksi.

Minun lajini oli luistelu.

Kohti Uutta Ammattia

Onpa Hauskaa

Onpa hauskaa! Ryhmä kurssin tyttöjä. Oikealta Viola, Emilia, Niina, Saara ja tuntematon. Onpa hyvä mieli. Taustalla on M. V. Lomonosoville nimetty Arkangelin Pedagogisen Korkeakoulun Instituutti. Ja tietenkin: – Lenin-Setä vartioi sisäänpääsyä! –

Opiskelu Alkoi. Opiskelu Pedagogisen Korkeakoulun Instituutissa, niin kuin myös muissa Neuvostoliiton oppilaitoksissa, alkoi 1. syyskuuta. Vuosi oli 1955.

Olin vasta valmistunut kauppa-alalle ammattiopistosta ja valmiina lähtemään töihin, niin tämä, vaikkakin itse toivomani muutos, tuli

Viola Heistonen, syntyessään Heistonen, sittemmin Jakonen ja nyttemmin taas Heistonen, on syntyperäinen neuvostoliittolainen. Hän syntyi vuonna 1936, kuusi vuotta ennen toista maailmansotaa Pohjois-Inkerin Lempaalan kunnan Oinaalan kylän Arvilan talon savusaunassa. Sieltä elämänmatka alkoi ja kiersi Udmurtian, Võrun, Igomelin, Arkangelin, Minskin, Hatsinan ja Leningradin kautta Suomeen.

Inkerinsuomalainen paluumuuttaja kertoo muistelmissaan elämästä entisessä kotimaassaan Neuvostoliitossa.

Tässä kolmannessa osassa opiskelu Arkangelin Pedagogisessa korkeakoulussa.

ISBN 978-952-80-3580-0

9 789528 035800